

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΡΟΒΕΡΤΟΥ ΜΟΝΑΡ

Ο ΕΡΩΤΟΧΤΥΠΗΜΕΝΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ : ('Αλέξανδρος Γκαραντί, 45 ετών
Νίνα Γκαραντί γυναίκα του, 30 ετών
Ζάν Φλωράν, 25 ετών

['Η σκηνή εις τὸ σπίτι τῶν Γκαραντί. Εἶνε ἐννέα ἡ ὥρα τὸ πρωΐ. Τῆ στιγμῆ πού ὁ Γκαραντί ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ γὰρ τὸ γραφεῖο του, χτυπᾷ τὸ κουνδούνι τῆς ἐξώπορτας].

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ, (ἀνοίγει καὶ βλέπει ἐνα λοστράκι).— Τί θέλεις μισέ μου ;

Ο ΛΟΥΣΤΡΑΚΟΣ.— Φέρνω ἐνα γράμμα γὰρ τὴν κυρία Γκαραντί.

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ.— Δόσε μοῦ το.

Ο ΛΟΥΣΤΡΑΚΟΣ, (διστακτικῶς).— Μά, ξέρετε, μοῦ εἶπαν νὰ τὸ δώσω σὰ χρέμα τῆς κυρίας... Μοῦ εἶπαν μάλιστα νὰ προσέξω μὴν τὸ πάρο ὁ ἀνδρῶς τῆς...

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ, (πρὸς τὴ γυναίκα του).— Πᾶρε τὸ γράμμα λοιπὸν μόνῃ σου σὲ παρακαλῶ. (''Η κυρία Γκαραντί τὸ παίρνει). Τώρα μικρὸ μὴν μοῦρεῖς νὰ φύγῃς ἵνα σοῦ ἐξαμῶς τὸ καθήκον σου. (Κλείνει τὴν πόρτα καὶ εἰσετά λείει τῆς γυναίκας του). Τίνας εἶνε αὐτὸ τὸ γράμμα ;

Η κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ.— Δὲν ξέρω... Πῶς θέλεις νὰ μαντέψω ;

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ.— Μά ἀνοίξε το ! Τί περιμένεις ;

Η κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ, (Μὲ παράνο).— Γιατί εἶσαι ἐτοιμὸ ἀπότομος αὐτὴ τῆ στιγμῆ, ἀγαπημένε μου ;

(''Ετοιμάζεται ν' ἀνοίξῃ τὸ φάκελλο, ὁ ἀνδρῶς τῆς ὅμως τῆς τὸ ἀρπάζει ἀπὸ τὰ χεῖρα, τὸ ἀνοίγει καὶ διαβάζει δυνατὰ).

« Πολυαγαπημένη μου,

Σοῦ γράφο ἐγώ, ἐγὼ πού δὲν μπορῶ πιά νὰ ζήσω στήν ἐξορία πού καταδικάσα τὸν ἑαυτὸν μου ἀπὸ τὸν καιρὸ, πού παντρεύθηκες !

« Μόλις γύρισα ἀπ' τὴν Αἴγυπτο, ὅπου εἶχα καταφέρει γὰρ νὰ κρύψω τὴν ἀπελπισία μου, ὅπου εἶλιξα νὰ σὲ ξεχάσω ! Τί τρολλῶς ὅμως πού ἤμωνα ! Δὲν σὲ ξεχοῦσα ἐκεῖ οὔτε μέρα, οὔτε νύχτα ! 'Εξαγαγίσινα πίσω καὶ τώρα πρέπει νὰ σὲ ξαναδῶ. Πρέπει μὲ κάθε θυσία νὰ σὲ ξαναδῶ, ἔτσι καὶ μὰ στιγμῆ !. Καὶ κατόπιν σοῦ ὀρκίζομαι νὰ συμμορφωθῶ μὲ τὴν θέλησί σου καί, ἂν τὸ ἀπατήσης, θά φύγω ἀπὸ κοντά σου γὰρ πάντα !

« Θά ἔρθω σὸ σπίτι σου κατὰ τις ἐννῆα.

« Ἄν ὁ ἀνδρῶς σου λείπῃ καὶ μοῦρεῖς νὰ μὲ δεχθῆς, βάλε ἐνα μαντήλι σὸ παραθύρο σου..

« Ἀλλοιῶτικὰ θά σοῦ τηλεφωνήσω κατὰ τις τρεῖς τὸ ἀπόγευμα γὰρ νὰ περιμένω ὀδηγίης σου. Σ' ἔξορκίζω στήν παλάμῃ μας ἀγάπη νὰ μὴν παραχωρήσης αὐτὸ τὸ ραντεβού πού σοῦ ζητώ.

'Εκείνος πού σὲ λατρεύει !.

Ζάν Φλωράν

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ.— Τί σημαίνουν ὅλα αὐτὰ κυρία μου ;

Η κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ, (συγκινημένη).— Δὲν καταλαβαίνω τίποτε, φίλε μου... 'Απολύτως τίποτε, σὲ βεβαιώνω. Αὐτὸν τὸν κύριο οὔτε τὸν ξέρω καθόλου...

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ, (εἰρωνικῶς).— Ἀλήθειά...

(''Εξαφρα ἀρπάζει τὴν γυναίκα του νευρικὰ ἀπὸ τὸ μπράτσο). 'Εως τώρα σὲ ἐμπιστεύθηκα ἐντελῶς καὶ οὔτε σὲ παρικολοῦθησα ποτέ μου... 'Εξαφρα ἡ τύχῃ μὲ βοηθεῖ νὰ τὰ ἀνακαλύψω ὅλα ! Ἄν ἐφευγα, πέντε λεπτὰ ἠνωστέρα γὰρ τὸ γραφεῖο, δὲν θά ἐμάθανα τίποτε ! Τώρα ὅμως φοβίσθηκα... Τώρα θά δῆς τί θά κάμω μικροῦλα μου.

Η κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ, (τρομαγμένα).— Σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι δὲν τὸν ξέρω αὐτὸ τὸν κύριο, οὔτε καταλαβαίνω τί θέλει νὰ πῇ μ' αὐτὰ πού μοῦ γράφει... Πολὺ φοβοῦμαι μήπως εἶνε κανένα ἀγαρικό ἀστέιο...

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ, (θυμωμένος).— 'Αστεῖο ἔ ; 'Υστερα ἀπὸ τόσες προφράξεις πού παίρνει ὁ φιληράκος ;... Ἄλλοῦ νὰ τὰ περᾶς αὐτὰ, σὲ παρακαλῶ... Αὐτὸς ὁ κύριος Φλωράν, δὲν μὲ ξέρει φαίνεται ἀπὸ τὴν καλή !... 'Ἐνοιου σου ὅμως καὶ θά τοῦ δεῖξω γίος ποῦς εἶμαι ! (Βγάζει τὸ καπέλλο του καὶ τὸ ἐξαποφρίζει του). Σήμερα τὸ πρωΐ παίρνω ἀδειά μόνῃ μου γὰρ νὰ δεχθῶ τὸν κύριο ταξιδιωτή... Ἄς τὸν εἰδοποιήσω ἐν πρώτως, ὅτι μπορεῖ νὸ ἀνεβῆ ἀφορᾶ... Ἄς κερμίσω ἀπὸ τὸ παράθυρο τὸ δικό μου τὸ μαντήλι... Ἄ τέτοια κασκαρίνα δὲν θά τὴν περιμένει ὁ ἀφιλότιμος. (Κραεῖ τὸ μαντήλι του). Τώρα σοῦ θὰ μοῦ κἀνῃς τὴ χάρι νὰ πᾶς νὰ κλειστῆς ἄμῶς στήν κρεβατοκαμάρα σου...

Η κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ.— Ἀλέξανδρε, μὴ γὰρ τὸ Θεό !.

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ, (ἐπιβλητικὰ).— Τὸ ἀπατῶ ! Φύγε !... (Χτυπᾷ τὸ κουνδούνι τῆς ἐξώπορτας). Ἄ, ἦλθε κίελας ὁ φιληράκος ! Φύγε λοιπόν... Ἐ' ἀνοίξω ἐγὼ ὁ ἑίδιος...

(''Η κυρία Γκαραντί ἀπο-

μακρύνεται. 'Ο κύριος Γκαραντί πηγαίνει, ἀνοίγει στὸν ξένο κα τὸ λείει.)

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ.— Εἶσθε, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ὁ κ. Ζάν Φλωράν. Ἐγὼ εἶμαι ὁ κύριος Ἀλέξανδρος Γκαραντί. Δὲν ἐπεριμένετε, βέβαια νὰ μὲ συναντήσετε ἐδῶ, δὲν εἶνε ἔτσι ;... Τί νὰ γίνῃ ὅμως ;... Πάντως πρέπει νὰ μοῦ ἐξηγήσετε τί σημαίνει αὐτό ; Τί ζητᾶτε ἐδῶ ; Τί σημαίνει αὐτὴ ἡ ἐπιστολή ; (Τοῦ δειχνεῖ τὴν ἐπιστολή).

Ο κ. ΦΛΩΡΑΝ, (σοβαρῶς).— Ἀφοῦ τὴν ἰδιαῶτα, δὲν εἶνε δύσκολο, φαντάζομαι, νὰ ἐνοηθῆτε...

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ, (ἀπειλητικῶς).— Πῶς ; Τοῦμάτε ἐμπρός μου, καὶ στὸ σπίτι μου μάλιστα, νὰ δείχνετε τόσο κυνισμό ;

Ο κ. ΦΛΩΡΑΝ, (ἀπολύτως ψυχρῶς).— Ὡ, σὰς παρακαλῶ, περιττὸν νὰ φωνάζετε. Ἐν πρώτως σὰς εἰδοποιῶ ὅτι δὲν φοβοῦμαι διόλου... Ἀφοῦ ὅμως μοῦ ζητᾶτε ἐξηγήσεις γὰρ τὸ γράμμα μου θά σὰς τις δώσω ἀμέσως. Πρὶν νυμφρευθῆτε ἐγγώφωρα ἐξέηνῃ πού εἶνε σήμερα γυναίκα σας. Ἀγαπηθήκαμε τρελλοὶ καὶ μοῦρεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὴν ἀπελπισία μου ὅταν ἐμαδα, ὅτι ἡ μητέρα τῆς τὴν ἀνάγκασε νὰ σὰς πανδρευθῇ ! Ἦμουν τότε πολὺ νέος, δὲν εἶχα τὴν κοινωνική θέσι πού ἔπρεπε νάχο, καὶ δὲν μποροῦσα νὰ παλαίσω μαζί σας γὰρ τὴν ἀγάπη μου. Σεῖς εἴσαστε σχετῶς πλοῦσιος, ἡ κόρη ἦθελε τὴν πολυτέλεια καὶ φυσικὰ ἐγίνετε διπλῶς χωρὶς μεγάλου κόπου... Εἰλικρινῶς ὅμως δὲν λαστεύω νὰ σὰς ἐχθῶς ποτὴ τὴν καρδιά τῆς...

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ, (ἀναπηδῶν).— Σὰς ἀπαγορεύω...

Ο κ. ΦΛΩΡΑΝ.— Ἐνοῶ ὅτι σὰς εἶνε διπάρεστα αὐτὰ πού ἀκούετε. 'Ορεῖλο ὅμως νὰ σὰς πῶ ὅλην τὴν ἀλήθεια καὶ πιστεύατέ με, πῶς δὲν ὑπέφερα λιγώτερα μαρτύρια κ' ἐγὼ, διὰ νὰ μὴ δῶ νὰ γίνετα γυναίκα σας ἐξέηνῃ πού ἀγαποῦσα ! (Μὲ ἐντονώτερον ὕφος). Σχεφθῆτε καλὰ, κύριε, πῶς δέκα σωστὰ χρόνια ἔμεινε ἐξοστῶς ἐκεῖ κάτω, χωρὶς νὰ βγάλῶ οὔτε μιλά. Ἄ τῶρα ὅμως πού ἐξαγαγίσινα, ἂς ἀποφασίσῃ ἡ γυναίκα σας ποῖον ἀπὸ τοῦ; δύο προτιμᾷ !

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ, (ἀναπηδῶν).— Δέκα χρόνια, εἴσαστε ;

Ο κ. ΦΛΩΡΑΝ.— Ναι, δέκα σωστὰ χρόνια ἐπάλασσα καὶ προσπαθῆσα νὰ λησμονήσω...

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ.— Μά ἐγὼ, εἶμαι δύο χρόνια παντρεμμένος. Ο κ. ΦΛΩΡΑΝ.— Ἐλάτε δά ! Δὲν εἴσαστε ὁ κ. Ἀλέξανδρος Γκαραντί, τμηματάρχης τῆς « Πιστωτικῆς » ;

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ.— Ἐγὼ εἶμαι, μάλιστα. Σὰς βεβαιώνω ὅμως, ὅτι παντρεύθηκα. ἡ μάλλον ἐξαναπαντρεύθηκα, πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια... 'Εκαθα κα' ἄλλον γάμο πρὸ ἐτών, μὰ τὸ κῆτος μου γάμος ἦταν πολὺ ἀτυχος καὶ βάσταξε πολὺ λίγο, ὥστε ἐγὼ δὲν τὸν λαμβάνω ὡς ὄφην μου.

Ο κ. ΦΛΩΡΑΝ.— Τί λέτε, κύριε ; Πρώτως γάμος, δι' ὅτιος γάμος... Δὲν ἐνοῶ τίποτε.

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ.— Πῶς λεγόντα ἡ νέα πού ἀγαποῦσατε καὶ πού ἔγινε γυναίκα μου ;

Ο κ. ΦΛΩΡΑΝ.— Μαρί Καρμονέ.

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ, (ἤσυχος ἐντελῶς καὶ χαμογελαστός).— Ὡ, ραῖα ! Λυμπαρὰ ! Ὑπέροχα ! Εἶχα νυμφρευθῆ πραγματικῶς τὴν δεσποινίδα Μαρί Καρμονέ, ὁ γάμος μας ὅμως βάσταξε πολὺ λίγο. Ἦταν τέτοια ἡ διαγογή τῆς, ὥστε ἀναγκάσθηκα ἀμέσως νὰ πάθο διαζύγιο, πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια !

Ο κ. ΦΛΩΡΑΝ.— Τί λέτε ;...

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ.— Ὡ, βέβαια, δὲν μὲ εὐχαριστεῖ διόλου ἡ ἐνθύμησι αὐτῆ τὸν περασμένον. Ἐχω ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ μιλῶ μὲ χαρὰ γὰρ τὴν ἀπελευθέρωσί μου... Πρὸ ὀλίγου, πού ἔπληρα τόγγῆμα σας, κύριε, παρ' ὀλίγον νὰ ὑποκτεθῆ τὴν τιμωρία τῆς ἀγαπημένης μου γυναίκουλας, τῆς σημερινῆς γυναίκας μου, μὰ εἶμαι περὶ πολὺ εὐτυχῆς ; γιατί ἤλατε μόνος σας νὰ μοῦ διαλύσῃτε τὴν πλάνη μου...

Ο κ. ΦΛΩΡΑΝ.— Λυοῦμαι πολὺ, κύριε, γιατί χωρὶς νὰ τὸ θέλω ἔγινα αἰτία νὰ σὰς χύσω, ἔτσι καὶ μὰ στιγμῆ, κακό.

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ.— Θέλετε τώρα νὰ σὰς πῶ τὴν εἰλικρινῆ μου γνώμη ! Μοῦ φαίνεται πῶς σὰς ἐπρόσφερα μεγάλη ὑπηρεσία τὴν ἡμέρα πού πῆρα γυναίκα μου ἐξέηνῃ πού ἀγαποῦσατε. Ἄν δὲν τῆνεπαρνα ἐγὼ θά τὴν ἐπαίρνατε οἷς καὶ θαῖσαστε οἷς δυστυχημένους !

Ο κ. ΦΛΩΡΑΝ, (διστακτικῶς λέγει λιγὰν ἀσθενῶς ὅμως).— Ἐμένα μὲ ἀγαποῦσε.

Ο κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ, (βάσει φιλικὰ τὰ χεῖρα στὸν ὄμο του).— Μὴν τὸ πολὺ πιστεύετε... Σχεφθῆτε, πῶς ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἔμεινε ἐλευθέρη δὲν σὰς ἀνετίησε δ.δ.λου. Ὅχι, ὄχι, εἶχε ἄλλες σκέψεις στὸ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Α Π Ε Λ Π Ι Σ Ι Α

(Του Fr. Coppe)

'Η πλήξης ή αγόρευση, παιδί της θλίψεως νόθο,
μες στην καρδιά μου εθρόνισαε για πάντα σε δεσπότης'
θέρημ στα χρόνια τά χροιά της αδικίας μου νιότης
οὐδ' ὄση έχουν τά στεριά τά γερατειά δὲ νοιώθω.

Μάρτυρας τὰ θρυσμένα μου τὰ μίτια κ' ἡ ὄραότης;
καὶ ἡ καρδιά πού ἐρωτά δὲν ἔχει πιά οὐδὲ πόθο.
Ἔρω τὸ μαυρο ριζικό πού μόνος μοιροκλώθω
κιὰ νὰ περῶ, σάν ἐρημο πού δὲν θά κόψω ἀνθὸ της.

Κι' ὄμως; με' αὐτὸς χλιαρὸς σάν πνεύτὸ καλοκαίρι
κάπου της νιότης μου θαρρῶ πῶς μου φυσᾷ τὰ γέφυ
καὶ πῶς με' ραίνει ὁ ἐρωτὰς με' τὰ ροδόφυλλά του.

Τοῦ κάκου! ἡ μούρη μου ἡ χαρὰ δὲν ἔρχετ' ἀπ' τὰ ξένα
κ' ἡ ἐλπίδα διαβατάρικο εἶνε ποὺλι γὰ μένα.
πού ἓνα μνημα θάπαρνε νὰ χρίστῃ τὴ φωλιά του.
Μεταφρ. Γ. Γρυπάρης

ΠΡΟΕΔΡΙΚΗ ΑΦΕΛΕΙΑ

'Ο Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας κ. Γάστον Δουμέργκ
εἶνε ἕνας πού ἀπλὸς ἀνθρώπος; καὶ δύσκολα συμμορφώνεται με'
τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐθιμοτυπίας. Σχετικὸ εἶνε καὶ τὸ ἀκόλουθο
χαρακτηριστικὸ ἐπεσόδιον πού συνέβη ἐσχάτως :

Κατὰ τὸν τελευταῖον ἀποκριτικὸ χορὸ στὴν "Ὀπερα τὸν Παρισιῶν, ὁ Γάλλος Πρόεδρος ἔμεινε καταταγεμένος. Διεσκέδαζε
υπερβολικὰ καὶ ἐδίαινε πῶς ἐλπίζετο γιὰτὶ δὲν μποροῦσε νὰ πε-
τάξῃ κ' αὐτὸς σερπαντὲν καὶ νὰ χορεύῃ ὁ ἴδιος.

'Ἐσαφν, ἐνὸς ἀπελάμβανε τὸ θέαμα, ὁ διευθυντὴς τοῦ πολιτι-
κοῦ τοῦ γρ ἱεροῦ τὸν ἀγγίξε διακριτικὰ στὸν ὄμο καὶ τοῦ εἶπε :

- Κύριε Πρόεδρε, νομίζω πῶς ἤλθε ἡ ὥρα ν' ἀποσυρθοῦμε.
- Γιὰτὶ ; ῥώτισε ὁ κ. Δουμέργκ. Δὲν εἶνε ἀργά...
- 'Ἐτοῖ εἶνε ὁ κανονισμός. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἐθιμοτυπία. Πρέ-
πει ν' ἀποχωρήσετε...

'Ο κ. Πρόεδρος ἔσκυψε τότε τὸ κεφάλι του στενοχωρημένος κ'
ἔφωγε με' μεγάλη του λύπη ἀπ' τὸ χορὸ...

ΟΙ ΠΕΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΓΑΜΟΙ!...

Οἱ πειὸ παράξενοι γάμοι γίνονται στὴν 'Αμερικῇ. Στὸν Νέο
κόσμο ὅπου; καὶ σ' ἄλλα κράτη ἡ καθολικὴ καὶ ἡ διαμαρτυρομένη
θρησκεία δὲν ἐπιβάλλουν προσκόμματα στοὺς μεταξὺ συγγενῶν
γάμους. Κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὁ 'Υμέναιος ὀργαζέται ἐκεῖ πέρα καὶ
ἰδοὺ καὶ σχετικὰ παραδείγματα :

Σὲ μια μικρὴ πόλιν τῆς 'Αμερικῆς πού λέγεται 'Αλλιάνς, δυὸ
οἰκονομικοὶ συνεδέθησαν τελευταῖως στενωπὰτα με...πέντε γάμους!

'Η τέσσαρες διττὰὶ κόρες τοῦ κ. Τσάρλ Σίσαϊν παντρεύτηκαν
ταὺς τέσσαρες γιουοὺς τῆς κυρίας Σάρας Κίλεαρ. 'Ἐπειδὴ, ὅμως, τὰ
πεθερικά ἦσαν χίθροι, πῆσαν στὸ τέλος τῆν ἀπόφασιν νὰ παντρευ-
θοῦν κ' αὐτοὶ μεταξὺ τους καὶ παντρεύτηκαν φυσικὰ!

'Αλλοὺς προτότυπος γάμος ἔγινε σὲ μίᾳ μικρῇ πόλιν τῆς Ριβεϊ-
ρας, 'Ἐνας 'Ἐλβετὸς; πενήνταχρόνιος ὁ γιουὸς του ποὺ ἦταν ἡλικίας
25 ἐτῶν, παντρεύτηκαν δυὸ χωριστομένους 'Αμερικανίδες, μητέρα
καὶ κόρη ἡλικίας 40 καὶ 18 ἐτῶν. Με' μιὰ διαφορά μόνον. 'Ὅτι ὁ
πατέρας πῆρε τὴν κόρη καὶ ὁ γιουὸς τὴν μητέρα!...

'Ἐξυπνοὶ πατέρας ἀλήθεια!... Τί λέτε;...

μυαλό της! 'Ἐλατε τώρα μὴν τὰ συλλογισάσατε αὐτὰ... Εἶνε πα-
ραδόξα μὰ! Δοστέ μου τὸ χέρι σας καὶ πιστέψατέ με' ὅτι εἶμαι
σοφίᾳ σας! Χαίρετε, κύριε! (Τὸν συνοδεύει ὡς τὴν ἐξοστρατα
καὶ ἔπειτα ἀπιστοφύροντας φωνάζει). Νίνα, Νίνα! ('Ἡ γυναίκα
τοῦ ἐμφανίζεται ἄμεσως). 'Ἐλα γρήγορα στὴν ἀγκαλιά μου, ἀγα-
πημένη μου!

Ἡ κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ. -Μὰ τί ἔγιν' ἐπὶ τέλους; Ποῖος ἦταν αὐ-
τὸς ὁ ἀνθρώπος;

Ἡ κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ. -'Ἦταν ἕνας κύριος ποὺ ἔκανε ἄλλοτε
κάποιο λάθος, ὅπως εἶπα κάμει κ' ἐγώ, ἐχειρισθῆκε ὅμως νὰ πε-
ράσουν δέκα χρόνια γιὰ νὰ τὸ καταλάβῃ!

Ἡ κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ. -'Α!... Δὲν ἐνοῶ...
Ἡ κ. ΓΚΑΡΑΝΤΙ. -Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ καταλάβῃς. 'Ἐλα
στὴν ἀγκαλιά μου!... Σὲ λατρεύω!... (Τὴν ἀγκαλιάζει καὶ τὴν
ροβέρτος Μονάρ

ΤΑ ΠΑΡΑΘΕΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ...

'Η καλασύνη τῆς Νέλλης Γκοκὴν. «'Αφσάε τον... Εἶπε τὴν
ἀλήθεια!...» 'Ο Μπουαλιὸ καὶ ὁ Λουδεβίκος 14. Τί ἐφοβεῖτο
ὁ συγγρωφεύς. 'Ο Ντὲ 'Αλαμπέρ πρὸ τοῦ θανάτου. -Ὀὐδέπο-
τε βήρηξ γενναῖος!... 'Ο βσιλεύς τῆς 'Αγγλίας ὡς... βιο-
λιστῆς. 'Η Μαρία 'Αντουανέττα καὶ ἡ καμριέρα της.

'Απ' ὅλες τὶς εὐνοούμενες τὸν βασιλέων πού ἀναφέρει ἡ ἱστο-
ρία, ἡ πὺθ δημοφιλὴς, ἡ πὺθ εἰλικρινὴς, ἡ λιγώτερο ἐπισημαν-
η καὶ ἡ πὺθ ταπεινὴ ἀπ' ὅλες ἦταν ἡ Νέλλη Γκοκὴν, εὐνοομένη
τοῦ βασιλέως τῆς 'Αγγλίας Καρόλου τοῦ 2ου. Καὶ ὅταν τῆν ἐβρι-
ζαν ἀκόμη οὐτὲ θύμωνε οὐτὲ ἐφρόντιζε νὰ ἐκδιηθῇ τοὺς ἴβρι-
στάς της.

Μιά μέρα - ἀναφέρει ὁ Φοργκ- ἐνὸς περνοῦσε με' τὰμὰτι της ἀπὸ
μιὰ κεντρικὴ πλατεῖα κάποιος διαβήτης της φώναξε μιὰ τρομερῇ
βροσιὰ σχετικὴ με' τὶς ἐξοστρατεῖες του, τοῦ ἔλεγε κάποτε ὅτι
δὲν ἔκαμε καλά νὰ ἐκθέρῃ ἔτσι τὴν ζωὴν τοῦ σῆν κίνδυνον.

'Ο ὑπερήτης της κατέβηκε τότε ἄμεσως ἀπὸ τὰμὰτι καὶ ἐπρόσε
νὰ συλλάβῃ τὸν ἴβριστὴ γιὰ τὸν ἐυλοκοπήσῃ. 'Ἡ Νέλλη ὅμως,
ἔβγαλε τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὴν πορτεῖρα τοῦ ἀμαξιοῦ καὶ τὸν ἐσα-
μάτησε λέγοντάς του ἀδωδάτα :

- 'Αφίστε τον Τόμ... Δὲν εἶπε, ὁ κακομοῖρης, παρὰ μόνον τὴν
ἀλήθειαν...

'Ο Μπουαλιὸ, ὁ ὁποῖος εἶχε συνοδεύσει τὸν βασιλέα Λουδο-
βίκο 14ο, σὲ μιὰ ἀπ' τὶς ἐξοστρατεῖες του, τοῦ ἔλεγε κάποτε ὅτι
δὲν ἔκαμε καλά νὰ ἐκθέρῃ ἔτσι τὴν ζωὴν τοῦ σῆν κίνδυνον.

- Οἱ ἐχθροὶ σας σὰς εἶχαν ἀνταληφθεῖ, τοῦ εἶπε μεταξὺ ἄλλων,
καὶ κανονιοβολοῦσαν ἐναντίον σας. Μιά σφαῖρα κανονιοῦ μάλιστα,
ἔσκαψε σὲ ἀπόστασιν ἑπτὰ βημάτων ἀπὸ τὴν Μεγαλειότητά Σας...
Παρὰ τὰχρὰ νὰ φωνεθῆτε...

- Θὰ σὲ ρωτήσω καί, τοῦ εἶπε τότε ὁ βσιλεύς, ἀλλ' ἐνοῶ
νὰ μοὺ ἀπαντήσης εἰλικρινῶς.
- Μάλιστα, Μεγαλειότητε.
- 'Ὅταν ἐκινδύνωνε νὰ σκοτωθῶ, ἐσὺ ἐφοβήθηκες διόλου;

- Μὰ, βεβαίωτα, Μεγαλειότητε...
- Καὶ γιὰτὶ φοβήθηκες;
- Γιὰτὶ ὑπῆρχε κίνδυνος, ἐφ' ὅσον σὰς συνοδεῖα νὰ με' πέρῃ
καὶ μένα κινεμά σφαῖρα...σὰτὰ καλά καθούμενα!...

'Ο φιλόσοφος ντ' 'Αλαμπέρ, ὅταν ἀρρώσθησε κ' ἐνοιωσε ὅτι
βρισκόταν στὰ τελευταῖα του κατελήθη ἀπὸ μεγάλο φόβον γιὰ τὸν
θάνατον.

Γιὰτὸντας τότε πρὸς τὴν φίλην του δεσποινίδα ντὲ Λεσπινὰς
τῆς εἶπε :

- Πόσο ἐξηλεύω τοὺς γενναίους ἀνθρώπους...Δὲν ξέρουν, ἀσφα-
λῶς, τί εἶνε ὁ φόβος τοῦ θανάτου...ἐνῶ ἐγὼ δὲν ὑπῆρξα ποτέ
γενναῖος!...

'Ο διάσημος βιολιστὴς Σολομόν, ὁ ὁποῖος παρῆδιδε μαθήματα
βιολιοῦ στὸν βασιλέα τῆς 'Αγγλίας Γεώργιον τὸν 3ον, ἔλεγε μιὰ
μέρα στὸν βασιλικὸν τοῦ μαθητῆ :

- Οἱ βιολισταὶ ὑποδιαίρονται σὲ τρεῖς τάξεις : Στὴν πρώτη
ἴστανται αὐτοὶ ποὺ...δὲν ξέρουν διόλου νὰ παίζουν, στὴν δευτέρη
αὐτοὶ ποὺ παίζουν ἀσχημα καὶ στὴν τρίτη αὐτοὶ ποὺ παίζουν καλά.
Σεῖς, Μεγαλειότητε, κατορθώσατε ἡδὴ νὰ προαχθῆτε ἀπὸ τὴν
πρῶτὴν στὴν δευτέρην τάξιν!...

'Ἡ καμριέρα τῆς Μαρίας 'Αντουανέττας κυρία Καμπάν διη-
γεῖται στὰ "Απομνημονεύματα" της, τὸ ἔξῃς ἀνεκδοτὸν :

- Μιά μέρα πού ἡ καπελλοῦ τῆς βασιλίσσης; δεσποινὴς Μπερ-
τὲν της εἶχε φέρει μερικὲς γαλιάντες ἀπὸ ψευτικὰ λουλούδια γιὰ
νὰ τὰ βάλῃ στὸ καπέλλο της, ἡ Μεγαλειότητις ἡ οποῖα φοβόταν
μῆπως ἡ δροσερότης τὸν λουλουδιῶν ἀδικήσει τὴν φυσικὴν φρε-
σκάδα τοῦ προσώπου της, ἐρώτησεν ὅλες τὶς παριστάμενες κνίεες
τῆς τιμῆς ἂν τὰ λουλούδια αὐτὰ τῆς πῆγιναν. 'Ὅλες, φυσικὰ, ἡ
κνίεες ἐσπευσαν νὰ τὴν βεβαιώσουν ὅτι τὰ λουλούδια τῆς ἦσαν ἰσχυρὰ
θαυμάσια. 'Ἡ βασιλίσσα τότε με' πλησίασε καὶ μοὺ εἶπε :

- Ἀπὸ σήμερον καὶ στὸ ἔξῃς ἀπαίτω ὅπο σένα, ὅταν ἀντιή-
φθῃ, ὅτι ὁ μαρσαμὸς καὶ ἡ ῥωτίδες τοῦ προσώπου μου δὲν μοὺ ἐ-
πιτρέπουν νὰ φορῶ πλέον λουλούδια, νὰ με' εἶδὲ ποιήσεις περὶ αὐ-
τοῦ με' εἰλικρινεῖα.

- Κι' ἐμένα, Μεγαλειότητις, θὰ μοὺ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς δηλώσω
ὅτι...δὲν θὰ σὰς ὑπακούσω! τῆς ἀπάντησα ἐγώ. Γιὰτὶ ἔχω τὴ με'
περιμένει ἐάν ποτέ τομῆσω νὰ σὰς πῶ ἓνα τέτοιο πράγμα...

- Αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶσαι μὲν εἰλικρινὴς, δὲν εἶσαι ὅμως φι-
λαλήθης, μοὺ ἀπήντησεν τότε ἡ βασιλίσσα πειραγμένη.